

DR. NECİP HABLEMİTOĞLU'NUN DÜŞÜNCE EVRENİ

*Şengül HABLEMİTOĞLU**, *Hakan EVRENSEL*, *Ersan BARKIN*

Türkiye'nin sahipsizleştirilmesi sürecinin başlangıcıdır Necip Hablemitoğlu suikastı. Karşı devrimin geldiği son nokta, son aşamadır. Cumhuriyeti savunma ve koruma güdüsünü ortaya koyabilecek bireylere gözdağıdır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu, Türklük bilincinin simgesi, ulusal birliğimizin ortak paydası, çağdaşlaşmanın öncüsü Atatürk'e sevgi ve rahmetle, Türkiye'yi ortaçağ karanlığına, siyasal ümmetçilik batağına çekmeye çalışan din tacirlerine, yabancı servis ajanlarına kısaca Türklük düşmanlarına lanet ve nefretle. (28 Şubat Sürecine Bir Katkı: Organize Suçlar ve Fethullahçılar)

27 Ağustos 1922 sabahı 57. Alay bu tepeyi kuşatmış, saat 10:30'da M. Kemal telefonda komutana:

-Reşat Bey bu önemli tepeyi ne zaman alacaksınız?

-Komutanım, yarım saat sonra alacağız.

-Başarılar diliyorum.

10:45 Mustafa Kemal:

-Düşmanın halen direndiğini görüyorum. Gözümüz o tepede, çok önemli.

-Komutanım tepeye düşman bir tümen yığılmış, direniyor. Ama alacağız komutanım, mutlaka alacağız.

11:00 Mustafa Kemal

-Reşat Bey'i istiyorum.

-Reşat Bey size bir mesaj bırakarak intihar etti. Okuyorum, komutanım.

-Yarım saat zarfında bu tepeyi almak için söz verdiğim halde sözümü yapamamış olduğumdan dolayı yaşayamam komutanım.

Mustafa Kemal'in gözlerinden yaşlar boşanır:

-Allah rahmet eylesin, Reşat Bey büyük bir vatanseverdir.

11:45 Başkomutanın telefonu çalar:

-Çiğiltepe alınmıştır komutanım. Yüzlerce ölüsünü bırakan düşman Sincanlı Ovası'na doğru kaçmaktadır, arz ederim.

O, Türklüğün sessiz onurudur, gururudur, cesaretidir. O, Türk ulusunun temsil ettiği tüm değerlerin simgesidir. O, başlı başına bir Türkiye'dir. Ve O'nun yazgısı gerçekte Türkiye'nin yazgısıdır. Ama kaç kişi bilir O'nu ve kaç kişi hatırlar?! Kaç kişi özgürlüğümüzü, bağımsızlığımızı, hatta aldığımızı her nefesi borçlu olduğumuz adsız kahramanlardan biri olarak kendisini yad eder?!

Eğer bir gün yolunuz Sandıklı-Afyon arasına düşerse lütfen O'nu ziyaret ediniz. Marmaris, Bodrum, Kuşadası, Antalya, Fethiye gibi hemen hemen çoğunluğumuzun yılda en az bir kez tatil için geçtiği yol üzerindedir. O, her gün onbinlerce aracın geçtiği yolda, herkes bakar da O'nu görmez. Daha doğrusu görmezlikten geliriz o küçük tabelayı!.. Belli belirsiz şu ibareyi okursunuz: "Albay Reşat Bey-Çiğiltepe Şehitliği 10 km.!.. "

10 kilometrelik yolu ancak yarım saatte ahırsınız. Aslında yol bile denemez; taşlar, çukurlar ve tozlar arasında tepeleri tırmanırsınız. Yol ayrımında bir tabela daha görürsünüz; en az Türkiye'yi yönetenler kadar kararmış kalpli avcılarının nişangahı

* Doç. Dr. Ankara Üniversitesi

haline geldiği için tek kelime bile okuyamazsınız. Yolu rasgele sağdan takip etmişseniz, bir süre daha güç bela ilerledikten sonra O'na ve O'nunla birlikte bu vatan için, bugünlerimiz ve yarınlarımız için canını veren kahramanlarımızın yattığı şehitliğe ulaşırsınız...Tek duyduğunuz, bölgenin en yüksek ve stratejik tepesindeki şiddetli rüzgarın uğultusudur. Başka ne bir ses ne bir nefes. Eğer bu ülkeyi seviyorsanız, Cumhuriyetin erdemlerine inanıyorsanız, Türklük bilincine sahipseniz, Albay Reşat Bey ve diğer şehitlerimizi elbetteki duyamaz ama tüm benliğinizde iliklerinize kadar hissedersiniz!.. Onların sizin ziyaretinize de, dualarınıza da ihtiyaçları yoktur; çünkü erişebilecekleri en üst mertebeye zaten ulaşmışlardır. Belki birkaç damla gözyaşı ve kalpten gelen minnet ve teşekkür!.. İstesiniz de başka bir şey veremezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey, Onları hissetmektir.”(Kemal’in Askerleri-Vahdettin’in Politikacıları)

Kemalist budur, ateşte pişen çelik gibi dağlanır yüreği acıyla, çıplak elleri ile tutar kor gibi, ateş gibi, kardeşinin sonsuza uzanan bedenini. Kemalist yanar, meşale olur, nice karanlık böyle aydınlanır.

Bizim bu destanda anlattığımız aydınlanma uğruna can veren bir kahramanın onurudur, ulusal bağımsızlık aşkıyla yüreğini kalkan eden bir vatanseverin gurur dolu yaşamıdır. Bizim bu destanda anlattığımız; “12 Eylül döneminden itibaren, intihal dahil, her türlü iftiraya maruz bırakılıp, 3 kez üniversiteden uzaklaştırılan, toplam 76 ceza ve disiplin soruşturmasına ve de 100’e yakın idari ve adli davaya maruz ve muhatap bırakılan ancak tümünden onanmış yargı kararlarıyla aklanan bir Cumhuriyet Tarihçisi’nin” (Köstebek), bir bilim adamının sonsuzluğa erişen düşünce evrenidir. Bizim bu destanda anlattığımız, bir Rumeli göçmeni ailenin tek oğlunun çelik çomak yerine kitaplarla şekillenen çocukluğu, bıyıklarının yeni terlediği günlerde, ilk aşklarını kütüphanelerde tanıştığı tarihi kahramanlarla yaşayan bir gencin delikanlılık günleridir. Kırım’a ilişkin tefrikalarını okuyup da 15 yaşındaki bir genci aradıklarından habersiz kapıyı çalanların deyimiyle “Necip Bey’dir” anlattığımız. Aynı zamanda Albay Reşat’ın bağımsızlık savaşını anlatırken ıslanan gözlerdir, tıpkı O’nun ardından ıslanan milyonlarınki gibi... Aynı gökyüzünde buluşan İki Kemal’in hikayesi ve Türklüğün zedelenen bağımsızlığıdır bu destan. Anlattığımız son derece yalın, koşulsuz sevgiye ve bu sevgiyi hiçbir karşılık beklemeden dile getirmeye dayalı bir yaşamın da öyküsüdür gerçekte.

Sürekli gülümseyen yüzü, gözlüklerinin ardından parılayan gözbebekleri, birkaç cümle ile “yüz yıllık dost” etkisi bırakan sıcaklığı, dik duruşu ile etrafa yaydığı onuru ve gururu belki o Rumeli göçmeni ailenin en büyük mirasıydı. Belki de; yaşamındaki yalınlık o babanın ve annenin sınırlı imkanlarla üç çocuğa paylaştığı ekmekte gizliydi. Kim bilir belki de; Anavatan özlemi ve ezilmişlik yani “göçmenlik” duygusuydu Hablemitoğlu’nu yurduna bu derece bağlayan.

İçtenlikle sıkı elinizi bir süre ayıramazsınız. Doğrudan gözlerinizin içine sevgiyle bakar. Elindeki tüm bilyeleri size vermeye hazırlanan bir çocuk gibi gülümser. Yüzüne baktığımızda “hiçbir sorunu olmadığını” düşünürsünüz. Çünkü, sürekli olumlu düşünerek ve olumlu enerji yayarak gündelik sıkıntıları aşmasını bilen nadir insanlardandır.

Olur ya, bir iyiliğinizin dokunduğunu düşünürse, önce çocuklar gibi utanır, başını hafif geriye doğru çeker ve “*Biliyor musunuz? Ben çok şanslıyım...*” der. Gayrı ihtiyari “*Neden hocam?*” diye soracak olursanız, o dünyanın en güzel minnet ve teşekkür ifadelerinden biri ile karşılaşılırsınız: “*Çünkü sizin gibi bir dostum var...*”. Artık utanma sırası sizdedir.

Necip Hablemitoğlu’nun düşünce evreninin temeli o mütevazı ve şirin evde yatar. Yaşamındaki her küçük detayı zevkle şekillendirmesini bilen Necip Hablemitoğlu’nun yuvası da onun zarif yaşamının en yalın yansımasıdır. Konuklarını saatler süren bir şarap

ritüeli ve asla vazgeçemediği tatlılarla ağırlayan Necip Hoca'ya "hayır" yanıtını vermek çok zordur.

O müthiş analizler, o duygu dolu satırlar, o öfke yüklü cümleler hep bu evde hayat bulmuştur. Kibrit kutusu kadar bir odaya yığılmış yüzlerce kitap, bir bilgisayar ve hayatını adadığı insanların resimleri: Eşi, kızları, annesi-babası, kardeşleri, Gaspıralı ve Mustafa Kemal...

"Onlarla gurur duyuyorum" dediği, gözlerinden zeka fışkıran kale gibi iki evlat: Kaniye ve Uyvar... Yaşadıkları sürece adını aldıkları kalelerin destanına artık "Hablemitoğlu destanını" da ekleyecekler... Tanık olanlar bilir: "*Hayatımdaki en anlamlı üç varlık*" dediği eşi ve kızlarına herhalde kimse onun gibi sevgiyle bakmamıştır. Kimse kendi eşi ve çocuklarına, onun gibi coşkuyla ve içtenlikle "*Seni seviyorum*" dememiştir. Bu gizemin karşısında size düşen; sürekli birbirlerinin gözlerinin içine bakan bir çiftte sadece imrenerek ve hayranlıkla bakakalmaktır.

Hep birlikte gidilen konferanslar, maddi sıkıntılarla geçirilen yıllar, gecenin en sakin saatinde çalan telefon sesleri, posta kutusuna bırakılmış imzasız mektuplar ya da sarı zarflarla örülüdür ailenin yaşamı. Yaş önemli değildir, hepsi tüm bireylerce paylaşılır. İşte bu düşünsel mücadelenin kahramanlarıdır Hablemitoğlu ailesi.

"Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Ahmet Taner Kışlalı, Muammer Aksoy gibi Cumhuriyet şehitlerinin öldürülmesini planlayanların ortaya çıkarılmayışında olduğu gibi sadece araç olan tetikçilerin kim oldukları, ideolojileri, taabiyetleri, inanç ya da inançsızlıkları önemli değildir; yanıltıcı olan sadece tetikçilere bakarak yargıya varmaktır. Doğru yaklaşım ise; söz konusu Cumhuriyet şehitlerinin faaliyetlerinin en çok hangi dış ülkenin çıkarlarına zarar verdiğinin belirlenmesinin yanı sıra, aynı kayıpları tekrar vermemek için caydırıcı önlemlerin alınmasıdır."(Şeriatçı Terörün ve Batının Kışkacındaki Ülke:Türkiye)

Ankara'nın Cumhuriyet devrimlerinin simgesi, Anadolu kültürünün yansıması Hitit güneşinin anası olduğu gerçeği gölgelenip bir terör başkenti olarak gösterildiği günümüzde, Ankara suikastleri, bu Kuvayı Milliye kentindeki ulusal bağımsızlık direncini kırma amacını taşımaktadır. Ashnda, Cumhuriyet bu kentte kurulduğu gibi, yine bu kentte tarihe gömülmek istenmektedir.

Dr.Necip Hablemitoğlu'nun yazdıklarından yola çıkarak, Hablemitoğlu'nun Düşünce Evreni olarak isimlendirdiğimiz yaşamı incelediğimizde yalnızca Türkiye Cumhuriyeti'nin sürüklendiği uçurum ve Hablemitoğlu'nun bu sürükleniş hakkında ortaya koyduklarıyla tanışmakla kalmıyoruz, aynı zamanda Hablemitoğlu'na uzanan kirli ellerin sahiplerini, dolayısıyla Cumhuriyetin hapsedildiği karanlığın kaynağını da görebilmiş oluyoruz. O kirli karanlık ellerden biri bakın Hablemitoğlu'nu nasıl tehdit ediyor:

"...Seni mahfedeceğim. Belki yarın, belki yarından da yakın. Yarın dışarı çıkarken etrafına iyi bir bak... Seninle alakalı benim de arşivimde epey malzeme var. Biraz zamanı var. Unutma ki, devletin güçleri benimle beraber.... Müslümanlarla uğraşma, vallahi namluyu dayadığım zaman anlarsın ama iş işten geçer. Ben çok yakınında ikamet ediyorum. Her gün yüz yüze gelme imkanımız da var. Eğer bundan sonra Fetullah Hoca veya başkaları hakkında aleyhte propaganda yaparsan... Sana son şans. Kellen gidecek!!! En yakın zamanda..."

Hablemitoğlu'nu bizim yitirmemiz, onların susturmaları ile Türkiye'de başlatılan süreç, ülkenin ulusal bağımsızlığını anlamsızlaştırma, yok etme çabalarının parçalarından biri. Bu nedenle bizim kaybımızı Türkiye'nin, Ortadoğu'nun, Ortaasya'nın ve dünyanın süper güç dışında kalan bölgelerinin içine çekildiği girdap dahilinde değerlendirmeliyiz. Bu dev oyunun içinde Türkiye'nin durumunu Hablemitoğlu'nun yazdıklarından hareketle anlamaya çalışalım:

“Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en karanlık, en hazin dönemini yaşıyor. Bir tarafta Türkiye Cumhuriyeti’ni koşulsuz savunan, Atatürk ilke ve devrimlerinin sahibi ve takipçisi, aydınlanmacı, tam bağımsızlıkçı, sömürünün her türüne karşı, evrensel barıştan yana, yurtsever, ilerici, ulusalcı bir kesim var. Ancak, ne bir siyasal partiye, ne basın ve yayın kuruluşlarına, ne de kendilerini destekleyecek ulusal sermaye gücüne sahipler. Ülkenin elden gidişini sessiz çılgınlıkla izliyorlar. İşlerini ve işyerlerini kaybedenler, üniversite kapılarında bekleyenler, sefalet sınırının altında yaşayanlar, ülke güvenliğini sağlamaya çalışırken, baba ocağına tabut içinde dönenler, Mumcular, Üçoklar, Aksoylar, Kışlalılar ve olup-biteni izleyen milyonlarca örgütsüz dağınık Türk yurtseveri!... Karşı tarafta ise ülkeyi etnik ve mezhepsel esasa dayalı olarak bölmeye, yeraltı-yerüstü ekonomik kaynaklarını pazarlamaya, din devleti kurmaya ve halkın dinsel inançlarını sömürmeye, hatta Cumhuriyet’in başına numara koymaya kararlı, zengin, güçlü, dış destekli, örgütlü vatan hainleri ve işbirlikçileri ile peşlerinden sürükledikleri ulusal bilinçten yoksun diğer bir kesim!...”(Köstebek)

Dr.Necip Hablemitoğlu’nun Düşünce Evreni’ni ziyaret ettiğimizde görüyoruz ki; çalışmaları tam bağımsızlığımızı hedefleyen tehditleri betimliyor, bu tehditlerin birbirleriyle olan ilişkilerini ortaya koyuyor ve karışık durumdan çıkış için çözüm önerilerini sıralıyor.

Dr.Hablemitoğlu’nun çalışmaları, Cumhuriyetin karşısında yükselen gerici-bölücü yapılanmaları, uluslararası istihbarat örgütlerinin yapısını, söz konusu yapılanmalarla ve birbirleriyle olan ilişkilerini, Türkiye üzerindeki ortak çalışmalarını, yerli işbirlikçileri ve “Türklüğün Bağımsızlık Mücadelesi” olarak tanımlanabilecek Atatürk Ulusçuluğunu, Türklüğün Kırım’da ve dünyanın çeşitli yerlerinde türlü defalar karşı karşıya kaldığı soykırım örneklerini ve bunlara karşı direnişini anlatıyor.

İlk bakışta böyle sınıflandırılacak çalışmalar ayrıntılı incelendiğinde görülüyor ki; sınıflandırmanın anlatımda kolaylık dışında hiçbir faydası yok, zira çalışmalar da tehditler kadar birbirleriyle ilişkili. Yani Türkiye’nin içinde bulunduğu koşullar, yanı başındaki savaş hali, Ortadoğu’dan yükselen alevler, Ortaasya’daki sistemli uluslararası oyunlar; Kıbrıs’ta hazırlanan AB tezgahı, Yeşilkuşak dahilinde savunulmaya devam eden Türkiye’deki gerici akımlar, tarikatlar, cemaatler ve sivil toplum örgütleri. Tehlikenin, tehlike boyutunu aşarak içimize girdiği bir ortamda, ilişkiler yumağını, kirli ellerin sahiplerini, amaçlarını ve uyguladıkları yöntemi ortaya koyan Hablemitoğlu’nun niçin aramızda olmadığını daha iyi anlıyorsunuz ve O’nun yazdığı gibi “Mustafa Kemal geliyor aklınıza. Gözünüzde, kalbinizde, tüm hücrelerinizde O’nu hissediyor, O’nu daha bir başka tanıyor ve O’nun onur ve gururla, sınırsız bir yurtseverlik duygusuyla, Türklük bilincinizle bütünleştiğinizi hissediyorsunuz.”(Etki Ajanları ,Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu)

Hablemitoğlu çok taraftan yaklaşan tehdidi ve planları iki biçimde özetliyordu. O’na göre ABD, “sivil toplum cemaatleri” olarak adlandırdığı ucube yapılanmalar yaratarak dinsel köktencilikçi meşrulaştırma ve gerektiğinde hedef ülkeye karşı kullanabilme stratejisini yürütüyordu. Bu model, “ABD’yi yönetenlerin, gerek kendi ülkelerindeki ve gerekse Asya, Avrupa ülkelerindeki tarikatlara yönelik olarak geliştirilmişti. Modelin amacı, tarikatların birer sivil toplum örgütü, gönüllü kuruluş olarak itirazsız benimsenmesini, mevcut düzende yer edinen düzeni değiştirmesini sağlamaktır. Her şeyden önce yapılanmanın bir sistemi var. Öncelikle; bireyin toplumsallaşması ile başlatılan bu süreç, suya bir taşın atılmasıyla oluşan halkalar gibi bireyi kuşatan çevreler yaratmaya dayanıyor. Bu çevreler eğitim, sağlık ve teknolojiye dayalı iletişim kanalları, ekonomi, politika ve küresel gereksinimleri karşılıyor. Tüm bu çevreleri de kuşatan ve

kendi inanç-düşünce sistemine göre oluşturulan bu toplumsal yapıya işlevsellik kazandırılması, siyasal erkte yani devlet yönetiminde de uzlaşmayı ya da paylaşmayı gerekli kılıyor.”(Fethullah Gülen Yapılanmasının Tehdit Potansiyeli ve Varisleri)

“Sivil toplum cemaatleri”nin yanı sıra Hablemitoğlu bu noktada geniş kapsamlı başka bir stratejiden daha söz etmektedir.

“Hedef ülkeyi elde tutmanın ya da güçsüz düşürmenin kolay, güvenli ve ekonomik yollarından biri de, ”kontrol edilebilir istikrarsızlık” stratejisini uygulamak, bu yolda sürekli politikalar üretmektir. Bu stratejinin en etkili yolu, önce hedef ülkedeki zaaf noktalarının, bir başka ifadeyle yumuşak karın bölgelerinin saptanmasından geçmektedir. Bu bağlamda hedef ülkede mevcut etnik-dinsel azınlıkların tüm boyutları ile profilinin çıkarılması ve potansiyelin çok yönlü belirlenmesi; ayrılıkçılığın tahrik ve teşvik edilmesi, tarihsel husumetin körüklenmesi, terörün el altından desteklenmesi ile ekonomik-siyasal-toplumsal kaos ortamının yaratılması, ulusal birliğin zaafa uğratılması, zayıf ve kişiliksiz yöneticilerin desteklenmesiyle hedef ülkenin dış müdahalelere sürekli açık hale getirilmesi, vb...Bu stratejide ikili oynamanın her türlü var, ancak doğrudan düşmanlık yok, müttefik görünmek ise şart. Ne sizin yıkılmanızı istiyorlar, ne de bölgedeki emperyalizmin belirlediği güç dengelerini bozacak biçimde kalkınarak güçlenmenizi. Bu stratejinin tüm aşamalarını Türkiye dün yaşadı, bugün de yaşamakta, kendisini yöneten çapsız alaturka politikacılar iş başında kaldığı sürece de yaşayacak.” (Bundesnachrichtendienst ve Kosova Sorunu)

Günümüzde, terör küresel ideolojik yobazlığın aracı oldu. Aslında küreselleşme yobazlığın ta kendisi değil mi? İşte Hablemitoğlu, yobazlığın, gericiliğin ulusal boyutu aşp, küresel bir boyuta ulaştığını, bu aşamada yobazlığın dilinin, dininin, milliyetinin olmadığını ortaya koyuyordu. 1920’lerden bu yana çeşitli defalar ulusal bütünlüğe ve laik cumhuriyete karşı tehdit olarak ortaya çıkan gericiliğin, bugün Fethullah Gülen cemaati ile somutlaştığını ve bu cemaatin yobazlığın küreselleşmesinin en başarılı örneği olduğunu ifade ediyordu. Hablemitoğlu’na göre; **“Fethullahçılık cürüm işlemek için kurulan bir teşekküldür. Anayasal düzeni değiştirmek için devleti ele geçirmeyi amaçlamak, cürümlerin yani suçların en ağıridir. Ayrıca yandaşlarını koruyup kolladığı için de mafya türü çıkar ağırlıklı bir organizasyondur. Fethullahçılık hem laikliğe karşı işlenen suçlar, hem de organize suçlar kapsamında değerlendirmeye alınması acilen gereken bir oluşumdur. Uzun vadede siyasal ümmetçiliği öngören ipleri dışarıda bir şeriatçı organizasyonun, Türkiye ve Türk dünyasına her an ihanet beklentisinden başka ne faydası olabilir ki?”**(28 Şubat Sürecine Bir Katkı:Organize Suçlar ve Fethullahçılar)

Burada daha vahim olan, Türkiye Cumhuriyeti yasalarına, ulusal bütünlüğümüze ve laik devlet yapısına karşı faaliyetlerinin ve bu faaliyetler sonrası ulaşmak istedikleri sonuç bu derece ortadayken ve bu denli karanlık bir örgütün uluslararası ölçekte ardına aldığı desteğin ve karmaşık ilişkilerin yanında, Türkiye Cumhuriyeti Devleti içinde sessiz ve derinden ilerlemeleri ancak devleti yönetenlerin en iyimser bakışla bu ilerlemeyi görememesidir. Öyle ki; **“devlet güvenliğinin zaafa uğraması pahasına, basit çıkar hesaplarına ya da makamından olma-düşman kazanma korkusuna dayalı ilgisizlik, sorumsuzluk, vurdumduymazlık, fırsatçılık, yandaşlık ve işbirlikçilik gibi tüm olumsuzlukların oluşturduğu bu bataklık zemin, devletin stratejik kurum ve kuruluşları içindeki Fethullahçı fidanların ormana dönüşmesine yol açacaktır.”**(Köstebek)

Hablemitoğlu’na göre, **“Fethullahçı ve diğer köktendinci yapılanmalara karşı devlet erkiyle mücadele yapılmayıp, bu mücadele sadece bir avuç Cumhuriyet**

aydınına, gönüllüsüne bırakılacak olursa, ödenecek bedeller de giderek ağırlaşacaktır.” (Köstebek) Bu bedeli Hablemitoğlu ve diğer devrim şehitleri kadar ağır ödeyen kim var bu ülkede? Bu sorunun yanıtının; farkında olmasalar bile, bugünü ve geleceği ipotek altına alınmış 70 milyon Türk insanının olduğu apaçık ortadadır. 1980’den bu yana bu bedeli ödeyenler içinde bir liberalin, bir sosyalistin, bir köktendincinin ya da parlamenterin ismini bulmak neredeyse imkansızdır. Yitirilenlerin yaşam biçimleri, yurtseverlikleri, mücadeleleri, aydınlanmacı olmaları ve Atatürk inançları gibi ortak özellikleri, bu aydınların sistematik bir biçimde ve adice susturulmalarının nedeni olduğu gibi aynı zamanda, hedefleyenlerin adresi hakkında da çok net ipuçları veriyor. Fakat Cumhuriyet devrimi uğruna can veren şehitlerin hiçbiri toplumdan hak ettikleri değeri göremediler, onlar yalnızca ölüm yıldönümlerinde anıldı. Oysa Prof. Kışlalı, Mumcu’nun ardından diyordu ki; “Sönen her mumun ardında onlarcasını yakın, mumlar değil karanlık isteyenlerin nefesleri tükenecektir.” Necip Hablemitoğlu bu gerçekliği şöyle ifade ediyordu: “Cumhuriyet’e bağlı olduğunu söyleyen bizler de utanmadan ve sıkılmadan devrim şehitlerimizi sadece ölüm yıldönümlerinde hatırlamaya devam edeceğiz, neye can verdiklerinin nedenini sorgulamadan, hesabını sormadan.” (Köstebek)

Gericilik-bölücülük küresel, terörizm küresel, Türkiye’nin toprak bütünlüğünü ve ulusal bağımsızlığını hedefleyen tehditler küresel. Bu tehditler yalnızca birkaç güçlü devletten ya da bir dünya devletinden kaynaklansa anlayacağız, ancak ekonomik olarak Türkiye’den çok daha güçsüz olan ülkelerin bile türlü tarihsel bağlantılar gösterip, istihbarat birimlerini kullanarak Türkiye üzerinde toplumsal, ekonomik, siyasi tahliller yapması ve bunlardan yararlanması biraz ilginç ve vahim doğrusu. Dünya egemenliği kavgasının kızıştığı Avrasya’ya açılan kapı gibi algılanan Türkiye üzerindeki küresel tehditler arasında, topraklarındaki Türk nüfusun içindeki şeriatçı-bölücü örgütleri çok iyi kullanan, hatta kendi sınırları içindeki örgütleri bir yana bırakın, yerli işbirlikçileri ile Türkiye içindeki en stratejik noktalara kadar ulaşabilen bir ülke var ki; burada söz etmeden geçilemez: Almanya...

Hablemitoğlu’nun çalışmalarından aktarırsak; “Almanya’nın konumu, iki temel kategorinin arasındadır. Hem müttefikler, hem ucundan dostluk gösterir ama buna karşılık en kaba ve sıra dışı yöntemlerle sizi önce parçalamaya ve sonra “arka bahçesi” içinde sindirmeye çalışır. Düşmanlığı ulus devlete ve ulusal bütünlüğümüzedir. Almanya, Türkiye özelindeki çalışmalarını vakıfları yanı sıra istihbarat servisleri üzerinden yürütmektedir. Alman İstihbarat Servisleri Almanya sınırlarındaki Türkiye aleyhine çalışmalar yapan örgütlere adeta kol kanat germektedir. Almanya İç İstihbarat servisinin kontrol ve güdümünde Türkiye karşıtı eylemlerini sürdüren PKK, Dev-Sol, TİKKO, Milli Görüş Teşkilatı gibi terör örgütü ve radikal grupların arasında “Kaplancılar” mümtaz(!) bir yeri vardır. Kendi anayasasında komünist rejimin kurulmasına olanak tanımayan Alman Devleti, Türkiye’den kaçan tüm komünist terör örgütlerinin militanlarına –sığınmacı statüsü ile maaşa bağlayarak- destek vermekte; yine anayasasına göre laikliği temel kural kabul eden bu devlet Türkiye’deki tarikatların ve mezhepsel yapılanmaların kendi ülkesindeki uzantılarına da adeta kol kanat germektedir. Kesin olan şu ki; Alman Devleti sadece Alman kökenli vatandaşlar için bir “Hukuk Devleti”dir. AB ülkeleri dışında kalan “arka bahçe” ya da bir başka ifadeyle hayat alanı içindeki ülkeler içinse bir “Faşist Devlet”tir.” (Alman İstihbaratı ve Kaplancılar)

Hablemitoğlu’nun Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası isimli kitabında; “Almanya’nın rolünün ve Alman işbirlikçilerin faaliyetlerinin teşhiri amaçlanmıştır. Araştırmanın ortaya koyduğu en önemli sonuç, Almanya’nın bizi bizden daha iyi tanıdığı

gerçeğidir. Buradaki onurlu davranış Türkiye'deki altın olayına çevreci kaygılarla örtülen Almanya perspektifinden olduğu kadar, Atatürk'ün perspektifinden bakmaktır.”(Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası) Araştırma boyunca Hablemitoğlu bir bilim adamı olarak, uzmanlık alanına giren konularda, ilişkilerin ardındaki gerçekleri ortaya koymuş, siyanürle ilgili iddialara gelince bu görevi uzman kuruluşlara bırakmıştır. **Zira; “yansız bir bilim adamı, etnik-dinsel kimliğini, mesleki bağlantılarını, ideolojisini bir kenara bırakmayı başardığı ölçüde büyüktür, saygındır. Bir bilim adamını sıradanlıktan sıyraran en önemli fark, entelektüellik düzeyidir. Araştırmacı hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmez, araştırır, irdeler, teyidini aldıktan sonra yargıya varır.”(Kırım’da Türk Soykırımı)**

Hablemitoğlu'nun Düşünce Evreni'nin önemli bir bölümü de Türk Ulusçuluğu, Türk Ulusunun yabancı kaynaklı kışkırtmalarla içine düşürüldüğü kutuplaşma, Türkiye Cumhuriyeti'nin ulusal bütünlüğü önündeki iç tehditlerin saptanması ve sınıflandırılmasından oluşur. Biz bu bölümü “Türklüğün Bağımsızlık Mücadelesi” şeklinde isimlendirdik. Hablemitoğlu'na göre, **“Bir toplumu gerçekten ulus yapan en önemli etmen bilinçtir. Ulus bilincinin olmadığı, üst kültür kimliğinin gelişmediği toplumlarda, mutlaka ve mutlaka alt kültür kimliği gelişir ve “halklar” söylemiyle başlayıp faşizm ölçüsünde yerel boyculuklara dönüşür (Kırım’da Türk Soykırımı). Bu anlamda Türklük de estetikdir, duygudur, akıldır, bilimdir, kısaca bir bilinçtir (Deprem Felaketi ve Fethullahçılar). “Türk Ulusçuluğunun tarihsel geçmişine bakıldığında Atatürk'ün ulusçuluk anlayışının o dönemde tüm Avrupa’da varlığını hissettiren saldırgan ve şoven tipi ulusçuluk anlayışlarının tamamen dışında evrensel-hümanist boyutları yakalayan, Türkiye ve dünya gerçeklerine uyan bir ilkeye dönüştüğü görülür.” (Türk Ulusçuluğu ve Altıok) Peki 21. yüzyılın Türkiye Cumhuriyeti? Cumhuriyet'in mücadele ettiği sorunlar, bugüne ilişkin benzer yargılara varmamıza engel olmaktadır. Bunu Hablemitoğlu, “Türkiye Cumhuriyeti özgüllükler adına özgüllükleri yıkmaya çalışanların, savunmaya çalışanlardan daha özgür ve güçlü olduğu garip bir ülkedir.” (Cumhuriyet Aydın İhaneti ve Düşündürdükleri); şeklinde açıklamıştır.**

“Türkiye AB’ye ya da küreselleşmeye entegrasyon adı altında, Osmanlı döneminin kapitülasyonlarından çok daha ağır koşullar taşıyan sözleşmelere imza atmaktadır. Tek taraflı işletilen Gümrük Birliği Anlaşması nedeniyle, ithalatı dolayısıyla dış ticaret açığı giderek büyüyen Türkiye’de birkaç yüz milyon dolarlık kredi için IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası finans kuruluşlarının, her istediği, bürokrat atamaları dahil, yapılmaktadır. MAİ Sözleşmesi, Uluslararası Tahkim, Şeker Yasası, Tütün Yasası, Endüstri Yasası, Hazine Arazilerinin Yabancı Devletler Satışına İlişkin Yasa derken Türkiye’nin bugününe ve yarınına resmen ambargo konulmaktadır.”(Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası)

“Tüm toplumlarda, vatani ve ulusu için canını feda etmeye hazır vatanseverlerle, en küçük çıkar karşılığı vatanını ve ulusunu satmaya hazır işbirlikçiler mutlaka vardır. Özgür ve bağımsız, devlet kurumları güçlü olan toplumlarda bu işbirlikçilerin sayısı son derece düşük iken, yabancı bir devletin hegemonyası altında yaşayan toplumlarda ise aramadığınız ölçüde fazladır.” (Kırım’da Türk Soykırımı)

Türkiye Cumhuriyeti'ne yönelen tehditlerin en büyüğü ulusal birliğinin bozulmasıdır. Ulusal bilinç, ulusal birlik 15 Mayıs 1919’da İstanbul’dan hareket eden birkaç kişilik vatansever kurmay heyetinin 30 Ağustos Zaferinin ardındaki asli güçtür.

Ya bugün...

Bugün, ”Demokrasinin ve ülke-ulus bütünlüğünün önündeki en büyük tehlikeyi oluşturan başta Fethullahçılar olmak üzere tüm şeriatçılar, bölücüler, sözde ilerici sosyalistler, döneke solcu olarak tanımlanan ikinci cumhuriyetçiler, ortak deyimleriyle

TeCe'ye karşı ittifak görünümündeler. Hem de demokrasi, barış, hoşgörü, insan hakları gibi evrensel değerleri arkalarına alarak.”(Fettullah Gülen Yapılanmasının Tehdit Potansiyeli ve Varisleri)

“Bugün “Etki Ajanları” bir değil, on binlerce... Onlar aramızda, üstelik bizi yönlendiren yöneten her yerde. Kimi şeriatçı, kimi ülkücü, kimi sosyalist, kimi Kürtçü, kimi ortanın solunda, kimi merkez sağda, kimi kapitalist, kimi ikinci cumhuriyetçi... Ama nedense hepsi de demokrat, özgürlükçü, entelektüel, insan hakları avuncusu ve AB yanlısı. Güçleri destek aldıkları ülkelerden ve işgal ettikleri konumlardan geliyor.”(Etki Ajanları,Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu)

“Bugün Türk Ulusunun, kendini yönetmek için seçtiklerine bakıldığında, çobanlıktan gelenlerden, kola içmeye para bulamayanlara kadar uzanan yelpazede, Türkiye'nin iç ve dış politikasını ABD'nin çıkarlarına endeksleyenlerin yanı sıra, eski deyimle tüyü bitmedik yetimin hakkını fütursuzca çalacak kadar tamahkar, şehit cenazelerini sömürecek ölçüde aşırı muhteris, amacına ulaşma konusunda “dün dündür” diyebilecek kadar fırsatçı, işini bilen memurunu el üstünde tutacak kadar erdem ve ahlak yoksunu, devletin örtülü ve örtüsüz tüm kıt kaynaklarını savuracak kadar hovarda, prens ünvanını alacak ölçüde küçük burjuva hırsız niceleri adeta bir resmi geçit yaparlar, gözlerinizin önünde. Bunların hepsini tanırırsınız: Kimileri Türkiye'yi soyup tekrar yetiştikleri yere kaçarlar- ve tabii asla iadeleri söz konusu olmaz- kimileri de misyonlarını –sanki Türkiye'nin değişmez yazgısıymışçasına- büyük bir sadakatle yerine getirmeye devam ederler.” (Etki Ajanları,Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu)

“Büyük devletlerin belleğinin dostu ve düşmanları için sonsuz olması gerekmektedir. Ya Türkiye'nin?!. Bir süredir yönetildiği çapsız yöneticiler ve etki ajanları sayesinde Türk Devleti'nin belleği güdükleştirilmiştir, hatta sıfırlanmıştır (Cumhuriyete Aydın İhaneti ve Düşündürdükleri). Alman ekolü, ABD ekolü, Arap ekolü... Ama bugünkü Türkiye gerçeği maalesef bu!... Milliyetçilik de, Müslümanlık da, demokratlık da bunların tekelinde. Yazıklar olsun!..”(Türkiye-Çin İlişkilerinde Gözardı Edilen Bir Boyut::Hükümet-Çin-Doğu Türkistan).

“Büyük Atatürk Gençliğe Hitabesinde sanki bugünün fotoğrafını çekmektedir. Ne var ki; O'nun döneminde düşmanın topu tüfeği ile mücadele ediliyordu. Şimdilerde, kitle iletişim araçları, borsaları, IMF'si, Dünya Ticaret Örgütü ve her türlü ekonomik ve teknolojik olanakları var düşmanın. Sevr'i uygulatmak için top ve tüfekle Türkiye'ye güç yetiremeyen düşman, şimdilerde elindeki tüm olanakları kullanıyor, aynı amaca ulaşmak için. O'nun döneminde sadece bir Vahdettin, bir Damat Ferit, bir Ali Kemal, Bir Dürriade Abdullah vardı, şimdilerde ise binlerce Vahdettin, Damat Ferit, Ali Kemal, Dürriade Abdullah var aramızda işbirlikçi olarak. Ve bizi yönetiyorlar; kaynaklarımızı, onurumuzu, umutlarımızı, geleceğimizi, bağımsızlığımızı, ulusal bütünlüğümüzü parça parça peşkeş çekiyorlar düşmana. Büyük Atatürk'ün ilke ve devrimleri kadar gereksinim duyuyoruz yeni bir Kuva-yi Milliye ruhuna...” (Etki Ajanları,Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu)

“Beni Türkiye'de bilmem kim sömüreceğine Brüksel sömürsün” diyebilmek hangi ulusal onurun, hangi milliyetçi-mukaddesatçılığın, hangi sağcılığın, hangi istiklal duygusunun tezahürü?!. Bu gibilerin boyunlarına bir hafta asılmış sanki, yeni vatanlarının diliyle; “for rent or for sale”...(Cumhuriyete Aydın İhaneti ve Düşündürdükleri)

Türkiye'de konu devlet ve rejim düşmanlığı olduğunda en aşırı sağla, en aşırı sol nasıl bir araya gelmektedir? Kürtçüsü, Çerkezisi, Pontusçusu, kısaca tüm

bölücülerle, şeriatçıları ittifaka yönlendiren dış odaklar hangileridir?” (Cumhuriyete Aydın İhaneti ve Düşündükleri)

“Yedi ayrı etnik grubun yaşadığı Fransa’da, üç ayrı etnik grubun yaşadığı İngiltere’de, yüzün üzerinde etnik grubun yaşadığı Rusya’da; Fransız, İngiliz, Rus ulusçuluğu hem de yüzyıllardan beri yaşatılırken, bin yılı aşkın süredir çeşitli kavimlerin geçiş yolu olmuş ama bin yılı aşkın süredir Türklere vatan olan, Türk devletlerine sahne olan Türkiye topraklarında hem de çoğunluk halinde yaşayan Türklere ulusçuluk yapma hakkını çok görmek ne ölçüde tarihsel gerçeklerle bağdaşır ki?”(Türk Ulusçuluğu ve Altıok)

Bu denli birbirine girmiş karmaşık yapı içinde vatanın bağımsızlığını ve ulusal onurunu her şeyden üstün gören, aydınlık geleceğin kaynağının tam bağımsız, laik Türkiye Cumhuriyeti olduğunu gören, karanlık görünen geleceğe kararlılıkla göğüs gerenler nerededir? Bunun yanıtını Hablemitoğlu’ndan öğrenelim: **“Türkler ağırlıklı olarak Asker Ocağı’nda yaşamakta. Türkleri vergisini kuruşuna kadar ödeyen mükellefler arasında, PKK kurşunlarına aldırış etmeksizin Güneydoğu’da ve de yurdun ücra köşelerinde mahrumiyet içinde ders veren öğretmenler arasında; kolunu, bacağı, gözünü kaybetmiş gaziler arasında; Türk bayrağına sarılı tabut içinde baba ocağına dönenler arasında; fabrikalarda, tarlalarda, devlet dairelerinde sefaletle mahkum bir gelir düzeyinde yaşamak zorunda bırakılan emekçiler arasında; Türkiye’yi yurtiçinde ve yurtdışında yücelten bilim adamları arasında; Türkiye Devleti’nin ülkesi ve milletiyle bölünmezliğine inanan cumhuriyet aydınları arasında; kısaca onları yönetenler sömürülenler değil de, yönetilenler, sömürülenler arasında görebilirsiniz.”(Kemal’in Askerleri-Vahdettin’in Politikacıları)**

Hablemitoğlu’nun çektiği fotoğraflardan yalnızca birkaç kare bizim sunduğumuz. Oysa bu karelerden onlarcasını barındırıyor O’nun Düşünce Evreni. Sorunları saptıyor ve çıkış yollarını sunuyor. O’na göre; bu çıkış yollarından biri de “Milli Merkez”lerin yeniden yapılanmasıdır. Diyordu ki; **“Atatürk’ün döneminde tüm olumsuz siyasal ve ekonomik yetersizliklere rağmen çözümlenen iç sorunlar, 10 Kasım 1938’den sonra çözümlenemiyorsa, önce bunun nedenlerini ortaya koymak gerekir. İşte unutilan, unutturulan Milli Merkezler, bu nedenlerden birisidir. Milli Merkezlerin Atatürk’ten bizlere kalıcı bir miras olarak, yeniden itibar ve sorumluluk iadesinin yapılması, eski işlevinin kazandırılması gerekmektedir. Bu bir tarihsel borç ve sorumluluktur.”(Milli Merkezler Olmadan Asla)**

“Türkiye her türlü dış baskı ve müdahaleye karşı hazırda beklemek, sonra da misillemesini yapmak zorundadır. Atatürk Türkiye’si iki bin yılına girerken, çıkarlarına ve onuruna sahip çıkmak ve “Ne Mutlu Türküm Diyene” özdeyişini hayata geçirmek zorundadır.” (Bundesnachrichtendienst ve Kosova Sorunu)

Necip Hablemitoğlu... Bir babanın sıcaklığını bulursunuz O’nda, bir ağabeyin kıssadan hisse dolu öğütlerini. Bir vatanseverin eriyen koca ülkenin çıkışı için çalışmaktan kısılmış gözlerini, çaresizlik karşısında akan gözyaşlarını görürsünüz, ıslanan yanaklarını. Işıltılı gözbebeklerinin içinde yüreğini hissedersiniz, sevecen, sıcacık, yufka bir yürek. Yüzünde hep bir mütevazı bakış vardır. Hablemitoğlu, bildiğini paylaşacak kadar cesur bir kaleme, paylaştığı fikirleri anlatırken Türkiye düşmanları için kullandığı sert bir dile, sonsuz bir belleğe, gençliğinden bugüne geçirdiği düşünsel evrimi her ortamda anlatabilecek özgüvene ve açık yürekliliğe sahiptir. Bunun yansımaları Kırım’da Türk Soykırımını kitabını yeniden baskıya hazırlarken yazdığı girişte kolayca görebilirsiniz:

“Kitapla ilgili bir özeleştiri yapmak gerekirse, o yıllarda devam etmekte olan “soğuk savaşın” etkisinde, soydaşlarının vatanını gasp eden, soykırıma maruz bırakan Ruslar’dan ve dolayısıyla da komünist rejimden nefret eden; doğal olarak da karşı

kutupta yer alan ABD'ye sempati duyan, ABD'yi Türkiye'nin ve Türk Dünyası'nın dostu-müttefik olarak gören, ABD emperyalizmini tehlike ve tehdit olarak algılamayan bir bakış açısıyla söz konusu kitabı kaleme almıştım. ”(Kırım’da Türk Soykırımı)

Hablemitoğlu kimilerine göre derin devletin derin bir adamıdır. Aslında burada sözü edilen derinlik O’nun Düşünce Evreni’ni belirtmek için kullanılıyorsa yerindedir, zira Hablemitoğlu’nun birikimi hiç sığ değildir, derindir. Tıpkı vatanseverliliğinin derinliği gibi. Fakat ilişkileri, bilgiye ulaşma ile bu bilgiyi analiz ederek aktarma şekli anlatılıyorsa derin sıfatıyla, buna ancak gülünür, güldürenlerin cehaletine ve beceriksizliklerine acıyarak.

Hablemitoğlu, Kemalizm’in ebedi kalesinde yükselen bir burçtur, Hablemitoğlu ilkeli, onurlu, duyarlı, güler yüzlü ve yalın yaşamıyla örnek bir insandır.

Bizim bu destanda anlatmaya çalıştığımız ise, ideolojik soykırımı maruz bırakılan tüm Kemalist aydınların, “Türküm ve başka Türkiye yok” diyerek Cumhuriyetin muhafızlığını yapan tüm ulusalcıların yaşamak zorunda bırakıldıkları güçlükler ve mücadele koşullarıdır

Aydınlanma uğruna, bağımsızlık uğruna, ulusal bütünlük uğruna, ekmek-su uğruna, ekmeğe katık uğruna savaş, yüzyıllardır devam ediyor. Petrol, silah ticareti ve dünya egemenliği peşinde koşanların savaşından farklı olarak. Ve insanlık tarihi gerçekleri söylemekten hayatı pahasına yılmadığı ve bilimin kendisine gösterdiği bulguları savunduğu için öldürülen Bruno’lar, tek başına bile olsa devrimini savunmak için hayatını vermekten kaçınmayan öğretmen subay Kubilay’lar, sonunda en kutsal değerlerin yıkılacağını bilse ve yaşamına mal olsa bile gerçekleri ortaya çıkarmaktan vazgeçmeyen, “Ben Atatürkçüyüm, ben tam bağımsızlıktan yanayım, ben laikliğin savunucusuyum” diyen Mumcu’lar, Türkiye’de ve dünyada Kemalizme karşı olan herkese bıkmaksızın “Kemalizmin Türkiye’nin tek çaresi olduğunu” vurgulayan ve gençleri bu düşünceye sahip çıkmaya çağıran Ahmet Taner Kışlalı’lar, Üçok’lar, Aksoy’lar, Dursun’lar ve Cumhuriyetin bağımsızlık mücadelesinin gür ve cesur sesi Hablemitoğlu’larla dolu... Öyle görünüyor ki; Hablemitoğlu, aydınlığa giden yolda verilen şehitlerin ne ilki ne sonuncusu olacak. Onu; yazdığı gerçekler ve cesur yüreği karşısında kendilerine gerçekten inanmadıkları ve güvenmedikleri için öldürdüler. Onlar korkak! Oysa bilmedikleri; bu yolda çoğalarak yürümeye, hatta koşmaya hazır aydınlanmacı, Kemalizme inanmış, güçlü, genç ve bilgili bir kadronun olduğudur. Kemalistler, ideolojilerine olan güvenleri ve güçleri sayesinde silahlara karşı kalemlerle, fikirlerle ve bilgiyle savaşıyor, yollarında çoğalarak yürümeye devam edecekler.

O giderken, Çankaya sırtlarından güneş doğdu, geçen birkaç günlük küskünlüğüne nazire yaparcasına parlak ama parlaklığı kadar da soğuk. Ankara’nın, insanın ilğini donduran soğuğuna işlemese de gücü, son birkaç gündür sokakları, yürekleri dolduran karlara gösterdi heybetini. Öyle ki; kanların üzerini örten karlar eridi aktı Portakal Çiçeği’nin bir ucundan diğerine. Kanların ardından akan gözyaşları gibi sıyrıldı aktı belki de, yanaklardan yürekler. Sakarya’nın çağılması gibi derinden ve gürültülü, bir dereninki gibi usulca ve sessiz.

O giderken, biz veda etmedik, çünkü yine acelesi vardı, tıpkı öğrendiklerini paylaşmadaki aceleciliğinde olduğu gibi. Ve O giderken yine gülümsüyordu, tıpkı her “seni seviyorum” dediğindeki gibi. Biz de O’nun içinden gelen her an söylediği gibi ifade ediyoruz duygularımızı: Seni Çok Seviyoruz.

Son söz Necip Hoca’dan:

“Türkiye Cumhuriyeti’nin üniter ve laik yapısına göz diken tüm unsurlara karşı bunca zahmete ve mihnete değer mi, diyorsanız, Atatürk’ün manevi mirasçısı olarak evet değer, diyorum. Çünkü Türküm ve başka Türkiye yok!”(Köstebek)